

Sygn. I C 13/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Beata Kopania
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Karwacka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2015 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W.

o zadośćuczynienie

1. zasądza od pozwanego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. na rzecz powoda S. K. kwotę 44.359,45 zł (słownie: czterdzieści cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt dziewięć złotych 45/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03.01.2014 r. do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.232,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Słupsku kwotę 158,97 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Słupsku kwotę 210,75 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt IC 13/14

UZASADNIENIE

Powód, S. K., wniósł przeciwko pozwanemu, Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu w W., pozew z żądaniem zapłaty kwoty 70.000 zł. tytułem zadośćuczynienia od dnia 3 stycznia 2014r. do dnia zapłaty oraz kwoty 7.653,97 zł. tytułem skapitalizowanych odsetek od zadośćuczynienia za okres od dnia 2 marca 2013r. do dnia wytoczenia powództwa wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2014r. do dnia zapłaty. Nadto zażądał zapłacenia na swą rzecz kosztów procesu.

Na uzasadnienie podał, iż w dniu 16 maja 2011r. w C. doszło do wypadku, w którym kierujący autobusem marki M. o nr rej. (...) zderzył się z jadącym z przeciwnego kierunku samochodem osobowym marki L. o nr rej. (...), kierowanym przez powoda. W toku śledztwa ustalono, że do zderzenia pojazdów doszło wskutek poślizgnięcia się na plamach substancji ropopochodnej, pozostawionych przez nieustalony pojazd. W wyniku wypadku powód doznał ciężkich obrażeń ciała w postaci złamania kości obu nóg, złamania trzonu L1 kręgosłupa, złamania żeber, perforacji jelita cienkiego, stłuczenia śledziony, krwiaka w przestrzeni zaotrzewnowej, rozerwania mięśnia prostego brzucha, stłuczenia płuca oraz śladowej ilości odmy opłucnowej. Powód był pięciokrotnie operowany, a po opuszczeniu szpitala został poddany leczeniu ambulatoryjnemu, w tym laryngologicznemu i neurologicznemu. Wskutek doznanych urazów powód ma jedną nogę krótszą, co sprawia mu trudności w chodzeniu, powstały u niego zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie. Musiał zrezygnować z wielu pasji, a i jego plany zawodowe uległy zmianie z uwagi na niepełnosprawność. Powód wskazał, że w toku postępowania likwidacyjnego otrzymał od pozwanego kwotę 110.000 zł. tytułem zadośćuczynienia, przy czym kwota ta, zdaniem powoda, jest nieadekwatna do rozmiaru jego krzywdy. Stało się zatem konieczne dochodzenie przed sądem uzupełnienia zadośćuczynienia.

Pozwany, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny w W., wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Nie kwestionował swej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 16 maja 2011r. Sprzeciwił się jednak zasądzeniu kwoty dochodzonej pozwem. Wskazał, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 110.000 zł. tytułem zadośćuczynienia, co stanowi, zdaniem pozwanego, kwotę adekwatną do rozmiaru krzywdy powoda. Podkreślił jednocześnie, iż przy ustalaniu wysokości adekwatnego zadośćuczynienia pozwany uwzględnił 54 % uszczerbek powoda na zdrowiu oraz okoliczność, iż rokował on powrót do zdrowia. Pozwany nie zgodził się również z żądaniem odsetkowym, podając, iż w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy, zasadne jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania.

Sąd ustalił:

W dniu 16 maja 2011r. w miejscowości C. doszło do wypadku drogowego polegającego na czołowym zderzeniu dwóch pojazdów, tj. samochodu osobowego marki R. (...) o nr rej. (...), kierowanego przez powoda oraz autobusu marki M. o nr rej.(...), kierowanego przez J. T.. W wyniku tego zdarzenia powód doznał uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby zagrażającej życiu, natomiast pasażerka autobusu marki M. – naruszenia czynności ciała na czas trwający dłużej niż 7 dni. W postępowaniu przygotowawczym, badającym przyczyny powyższego wypadku, ustalono, iż bezpośrednim zagrożeniem dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym było pozostawienie na jezdni substancji ropopochodnej przez nieustalony pojazd, co spowodowało zmniejszenie przyczepności kół pojazdu marki R. (...). Ustalono, że to osoba prowadząca pojazd, który pozostawił plamy na jezdni, spowodowała zaistnienie wypadku. Wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa, postępowanie o czyn z art. 177 par 1 par 2 kk zostało umorzone.

Dowód: postanowienie Prokuratury Rejonowej wG. z dnia 30 listopada 2011r., k. 12- 16.

Niezwłocznie po wypadku powód został przewieziony Wojewódzkiego Szpitala (...) w G. ((...) Centrum (...) w G.).

Rozpoznano u niego uraz wielonarządowy, pourazową perforację jelita cienkiego, stłuczenie śledziony, krwiak przestrzeni zaotrzewnowej, rozerwanie mięśnia prostego brzucha, złamanie trzonu L1 kręgosłupa, stłuczenie płuca lewego, złamanie żebra VII i XII lewego, złamanie otwarte uda prawego podudzia prawego i lewego.

Powód został zakwalifikowany do operacji w trybie pilnym. Wykonano u niego laparotomię, częściową resekcję jelita cienkiego, zaopatrzone uszkodzenie śledziony.

W dniu 7 czerwca 2011r. u powoda przeprowadzono operację repozycji zamkniętej i stabilizacji złamania kości udowej prawej gwoździem śródszpikowym. W dniu 16 czerwca 2011r. przeprowadzono zabieg repozycji i stabilizacji złamania kłykcia przysródkowego kości piszczelowej lewej, a także repozycji otwartej i stabilizacji (...) złamania nasady bliższej

i przynasady bliższej kości piszczelowej prawej oraz repozycji otwartej i stabilizacji złamania guzowatości piszczelowej śrubami (...).

W dniu 30 czerwca 2011r. powód w stanie ogólnym dobrym został wypisany do domu.

Dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego Katedry i Kliniki (...) z dnia 29 czerwca 011r., k. 18., karta informacyjna leczenia szpitalnego Wojewódzkiego Szpitala (...) w G. z dnia 23 maja 2011r., k. 19 – 21, historia choroby, k. 22- 23, dokumentacja medyczna, k. 28 – 119, zeznania świadka A. K. (1) 00:13:34 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 187v, zeznania świadka J. K. 00:35:11 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188, zeznania świadka M. K. (1) 00:53:16 protokół rozprawy z dnia 8 maja 214r., k. 188v.

Powód po opuszczeniu szpitala otrzymał skierowanie do Poradni (...). Otrzymał również skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne. Przez następne uczestniczył w rehabilitacji.

Dowód: skierowanie do Poradni (...), k. 120, skierowania na zabiegi, k. 121, dokumentacja medyczna, k. 123, skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne, k. 124, skierowanie do (...), k. 126, historia choroby, k. 127 – 130, zeznania świadka J. K. 00:49:53 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188v.

Po opuszczeniu szpitala powód, przy wzroście 190 cm, ważył 50 kg. Wymagał opieki osób trzecich. Był osobą niechodzącą. Przez dwa miesiące leżał, potem korzystał z wózka inwalidzkiego przez okres około 3 miesięcy, a następnie przez około 5 miesięcy - z kul. Od kwietnia 2012r. nie korzysta z kul.

Powodowi potrzebna była pomoc przy wszystkich czynnościach życia codziennego, w tym również w tych związanych z higieną osobistą. Opiekowała się nim matka i siostra. Odczuwał silny ból. Zażywał wówczas leki przeciwbólowe.

Sprawowanie nad powodem opieki przez osoby trzecie przygnębiało go. Był rozżalony, towarzyszyło mu poczucie niemocy.

Dowód: zeznania świadka A. K. (1) 00:17:49 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 187v, zeznania świadka J. K. 00:37:34 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188, zeznania świadka M. K. (1) 00:54:19, 00:57:18 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188v, przesłuchanie powoda 00:19:16, 00:33:13 protokół rozprawy z dnia 22 września 2015r., k. 315v – 316.

Po wypadku powód stał się osobą drażliwą. Zamknął się w sobie. Raczej unika nowych znajomości. Przed wypadkiem był natomiast pewny siebie, towarzyski. Rozstał się ze swoją partnerką, bo nie chciał, by ona się nim opiekowała.

Dowód: zeznania świadka A. K. (1), 00:20:51, 00:23:01, 00:32:12 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 187v – 188, przesłuchanie powoda 00:33:13 protokół rozprawy z dnia 22 września 2015r., k. 316.

Obecnie powód ma jedną nogę dłuższą. Jego chód jest niesymetryczny. Niweluje tę asymetrię wkładką ortopedyczną. Różnica w długości nóg wynosi około 1,5 cm. Czuje dyskomfort, gdy chodzi boso. Unika biegania. Co najwyżej podbiegnie na bliski dystans.

Nie jest wskazane, by powód uprawiał sport związany z bieganiem, skakaniem, czy sport związany z urazami. Nogi bolą go przy dłuższym chodzeniu. Boli go w szczególności kolano oraz prawa noga – podudzie. Kolano schodzi mu do środka.

Wskutek urazów, których doznał zrezygnował ze swoich pasji. Należała do nich jazda konna, sztuki walki, łucznictwo i narciarstwo.

Po wypadku powód nie dosłyszy na jedno ucho.

Wskutek doznanych urazów i operacji powód ma wiele blizn na ciele, w szczególności na nogach i brzuchu. Najbardziej widoczna jest blizna na brzuchu, która się rozeszła i w jej miejsce zrobił się bliznowiec. Z tego powodu powód odczuwa dyskomfort. Stara się unikać miejsc, w którym należy się rozebrać, np. na basenie, czy na plaży.

Nie jeździ samochodem jako kierowca, bo się boi. Unika jazdy samochodem również jako pasażer.

Dowód: zeznania świadka A. K. (1) 00:17:48, 00:20:51, 00:23:01, 00:29:26, 00:30:09, 00:30:53, 00:31:31, 00:34:39 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 187v – 188, zeznania świadka J. K. 00:39:59, 00:48:37 00:42:31 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188 – 188v, zeznania świadka M. K. (1) 00:58:54, 01:01:39, 01:08:59, 01:12:33 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188v, zdjęcia, k. 207 – 210, przesłuchanie powoda 00:22:54, 00:24:21, 00:27:28, 00:29:09, 00:30:05 protokół rozprawy z dnia 22 września 2015r., k. 315v – 316.

Obecnie powodowi nadal towarzyszy ból, choć rzadziej i mniej intensywnie. Najczęściej odczuwa bóle w kolanie i w kręgosłupie. Zdarza się, że ból pojawia się nagle. Leki zażywa doraźnie, choć stara się je wyeliminować.

Towarzyszy mu niższa wydolności oddechowa, szybciej się męczy.

Dowód: przesłuchanie powoda 00:19:16, 00:32:32 protokół rozprawy z dnia 22 września 2015r., k. 315v – 316.

Od sierpnia 2014r. powód związał się inną osobą. Zamierza z nią tworzyć stały związek. Nadal pracuje w Instytucie (...). Od października 2015r. rozpoczął studia doktoranckie, choć rejsy na morzu nadal są dla powoda wykluczone.

Obecnie powód rozwija nowe zainteresowania. Są one związane m.in. z elektroniką i piwowarstwem domowym. Jeździ na rowerze.

Dowód: przesłuchanie powoda 00:07:02, 00:15:28 protokół rozprawy z dnia 22 września 2015r., k. 315v.

W dniu wypadku powód był zatrudniony w Instytucie (...) (...)na czas określony do dnia 13 maja 2017r. jako pracownik naukowy. Praca powoda wiązała się m.in. z odbywaniem rejsów oraz koniecznością udziału w konferencjach prasowych. Po wypadku powód nie był już typowany do udziału w powyższych aktywnościach zawodowych.

Dowód: zaświadczenie Instytutu (...) z dnia 29 listopada 2012r., k. 130, zeznania świadka A. K. (1) 00:23:01 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 187v, zeznania świadka J. K. 00:42:31 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188, zeznania świadka M. K. (1) 01:10:48 protokół rozprawy z dnia 8 maja 2014r., k. 188v.

W dniu wypadku powód miał 24 lata (**bezsporne**).

Wskutek wypadku z dnia 16 maja 2011r. powód doznał złamania trzonu kości udowej prawej, wieloodłamowego złamania części bliższej kości piszczelowej prawej, złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej, złamania przednio – górnej krawędzi trzonu L1 kręgosłupa, złamania żeber VII, XII lewego, pourazowej perforacji jelita cienkiego, stłuczenia śledziony, krwiaka przestrzeni pozaotrzewnowej, rozerwania mięśnia prostego brzucha, stłuczenia płuc i odmy opłucnowej lewostronnej.

Trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda są zmiany pourazowe kończyn dolnych pod postacią wydłużenia prawej kończyny dolnej i zmiany zakresu ruchomości w obrębie stawu biodrowego prawego (zaburzenia pozastawowe – przemieszczanie rotacyjne kości udowej), pourazowa deformacja bliższego odcinka kości piszczelowej z ograniczeniem ruchomości stawu kolanowego i uszkodzeniem powierzchni stawowej kłykcia bocznego piszczeli, pourazowa deformacja kłykcia przyśrodkowego piszczeli lewej oraz blizny pooperacyjne brzucha i kończyn dolnych.

W wyniku powyższego powód doznał uszczerbku 10 % w zakresie uszkodzeń klatki piersiowej, 10 % w zakresie uszkodzeń brzucha, 10 % w zakresie złamania kości uda prawego, 15 % w związku z uszkodzeniem powierzchni stawowej, 5 % w związku ze złamaniem kości piszczelowej, 10 % w związku ze złamaniem bliższego odcinka kości piszczelowej lewej, łącznie 70 %.

Powód będzie odczuwał przez cały czas skutki obrażeń kończyn dolnych związane z zaburzeniem rotacji uda prawego, jego wydłużeniem oraz dolegliwościami bólowymi spowodowanymi uszkodzeniem stawów kolanowych.

Nie można jednoznacznie określić w jakim stopniu rozwiną się zmiany zwyrodnieniowe w obrębie stawów kolanowych powoda. Na wykonanych radiogramach widać już wyraźny rozwój zmian zwyrodnieniowych w obrębie przedziału bocznego stawu kolanowego prawego.

U powoda występują ograniczenia w poruszaniu się po schodach i innych barierach np. drabina. Powód nie powinien uprawiać sportów związanych z bieganiem i skokami.

Blizny na torsie i kończynach dolnych nie powodują ograniczeń funkcjonalnych a jedynie mogą powodować negatywne odczucia powoda w sferze estetyki. Usunięcie tych blizn z kończyn dolnych z uwagi na ich lokalizację jest praktycznie niemożliwe. W przypadku powłok brzucha możliwe jest kosmetyczne usunięcie blizn, jednak celowość tych działań jest wątpliwa.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresie ortopedii, M. K., k. 224- 229.

Wskutek wypadku z dnia 16 maja 2011r. u powoda występuje niedosłuch odbiorczy ucha lewego oraz nieznaczna pourazowa deformacja nosa zewnętrznego ze skrzywieniem przegrody nosa i niewielkim upośledzeniem drożności nosa.

Co do powrotu powoda do pełnego słuchu – rokowania są złe. Jest to trwałe inwalidztwo słuchu. Jeśli chodzi o nos i jego schorzenia, to jest duża szansa, iż po przeprowadzeniu chirurgicznej korekcji przegrody nosa, powód odzyska jego prawidłową drożność.

Powód doznał 5 % uszczerbku na zdrowiu w związku z niedosłuchem oraz 5% uszczerbku na zdrowiu w związku ze schorzeniami nosa.

Powód nie powinien być narażony na nadmierny, uszkadzający słuch hałas oraz nie może wykonywać zajęć, w których wymagany jest prawidłowy słuch.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu laryngologii, R. M. (1), k. 253 - 254.

Wskutek wypadku z dnia 16 maja 2011r. powód doznał złamania żeber VII i XII po stronie lewej, obustronnego stłuczenia płuc oraz śladowej lewostronnej odmy opłucnowej.

W chwili obecnej brak jest następstw powyższych urazów w postaci upośledzenia wydolności oddechowej i w związku z tym nie występuje u powoda trwały uszczerbek na zdrowiu.

Odczuwanie skutków wypadku w zakresie układu oddechowego można szacować na okres hospitalizacji powoda, tj. do 16 maja 2011r. do 30 czerwca 2011r. i związane było z bólem spowodowanym złamaniem żeber.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu pulmonologii, C. R., k. 291-292.

Powód skierował do pozwanego wnioski o wypłatę zadośćuczynienia w związku z urazami, których doznał w wypadku z dnia 16 maja 2011r.

Pozwany, decyzją z dnia 1 marca 2013r. przyznał powodowi zadośćuczynienie w kwocie 110.000 zł. oraz kwotę 2.520 zł. tytułem kosztów opieki osób trzecich.

Dowód: zawiadomienie pozwanego z dnia 1 marca 2013r., k. 17.

Sąd zważył:

Powództwo w części zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 444 par 1 i art. 445 par 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia w następstwie czynu niedozwolonego lub, gdy poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Poza sporem jest, że powód doznał uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia wskutek zdarzenia z dnia 16 maja 2011r., które spełniało znamiona czynu zabronionego oraz, że z tego tytułu przysługuje jemu roszczenie o zadośćuczynienie. Nie budzi też wątpliwości odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela za skutki zdarzenia, albowiem przyczyną wypadku były ślady ropopochodne pozostawione na jezdni przez nieznanego kierowcę. Podstawą roszczenia kierowanego wobec pozwanego jest przepis art. 108 ust. 1 w zw. z art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Rozstrzygnięcie sporu sprowadza się do oceny, czy wypłacona powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwota 110.000 zł. z powyższego tytułu jest adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda. Powód bowiem twierdzi, iż winien otrzymać dodatkowo kwotę 70.000 zł. zadośćuczynienia.

Wskazać należy, iż przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia w przypadku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia należy uwzględnić czynniki obiektywne w postaci czasu trwania oraz intensywności cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego, nieodwracalności skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), rodzaj wykonywanej pracy, szansa na przyszłość, wieku poszkodowanego, a także czynniki subiektywne, jak poczucie nieprzydatności społecznej, bezradności życiowej itp. (uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973r., IIICZP (...), OSNCP 1974, nr (...), poz. (...) oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004r., ICK (...), OSNC (...), nr (...), poz. (...)). Nie bez znaczenia są też takie okoliczności, jak pozbawienie poszkodowanego możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym lub korzystanie z pomocy innych osób przy prostych czynnościach życia codziennego.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wskutek zdarzenia z dnia 16 maja 2011r. u powoda wystąpiło cierpienie fizyczne o dużym nasileniu.

Z dokumentacji medycznej, złożonej do pozwu wynika, że powód doznał urazu wielonarządowego w postaci złamania trzonu kości udowej prawej, wieloodłamowego złamania części bliższej kości piszczelowej prawej, złamania kłykcia przyśrodkowego kości piszczelowej lewej, złamania przednio – górnej krawędzi trzonu L1 kręgosłupa, złamania żeber VII, XII lewego, pourazowej perforacji jelita cienkiego, stłuczenia śledziony, krwiaka przestrzeni pozaotrzewnowej, rozerwania mięśnia prostego brzucha, stłuczenia płuc i odmy opłucnowej lewostronnej. Stan powoda był bardzo poważny. Przeprowadzono u niego operacje w trybie pilnym, łącznie pięć zabiegów. Złamanie kości udowej zostało operacyjnie zespolone gwoździem śródszpikowym (z resztą wyczuwalnym do chwili obecnej). Jak trudny był to okres dla zdrowia powoda dowodzi fakt, iż opuszczając szpital, powód ważył zaledwie 50 kg, co przy jego wzroście 190 cm o wycieczeniu świadczy wręcz o wyniszczeniu organizmu. Przebywał w szpitalu od 16 maja 2011r. do 30 czerwca 2011r.

Również okres wielu miesięcy po opuszczeniu szpitala był dla powoda ciężkim czasem. Z zeznań świadków, A. K. (1), J. K. i M. K. (1) oraz przesłuchania powoda wynika, że przez około 2 miesiące był osobą leżącą, potem przez około 3 miesiące poruszał się na wózku inwalidzkim, zaś przez kolejne miesiące chodził o kulach. W tym czasie poddawany był rehabilitacji.

Przesłuchanie powoda wskazuje, że w związku z urazami, których doznał towarzyszył mu silny ból całego ciała. Był poobijany, miał siniaki i krwiaki na ciele. Po wypadku miał i ma nadal blizny na nogach oraz na brzuchu. Ból szczególnie dotkliwy był w pierwszych tygodniach po wypadku. Zasady doświadczenia życiowego wskazują, że złamaniu kości towarzyszy ból. Tymczasem u powoda złamanie było wielomiejscowe i wieloodłamowe. Nadto każdy najmniejszy ruch, w tym również głębszy oddech, czy kichnięcie przy złamaniu żeber wywoływał ból. W kolejnych

miesiącach ból utrzymywał się nadal, szczególnie ból pleców i nóg. Ból występuje u powoda do chwili obecnej, choć w mniejszą częstotliwością i siłą, choć i obecnie zdarza się, że jest dokuczliwy.

Pisemna opinia biegłego sądowego M. K. (3) potwierdziła, iż złamaniom powoda towarzyszy silny ból. Również świadkowie, A. K. (2), J. K. i M. K. (1) wskazali, że powodowi przez wiele miesięcy od zdarzenia towarzyszył ból, że zażywał środki przeciwbólowe.

Również skutki urazu są dla powoda poważne. Mają w zdecydowanej większości charakter trwałe.

Z opinii sądowej biegłego sądowego z zakresu traumatologii, M. K. (3) wynika, że trwałym uszczerbkiem na zdrowiu powoda są zmiany pourazowe kończyn dolnych pod postacią wydłużenia prawej kończyny dolnej i zmiany zakresu ruchomości w obrębie stawu biodrowego prawego (zaburzenia pozastawowe – przemieszczanie rotacyjne kości udowej), pourazowa deformacja bliższego odcinka kości piszczelowej z ograniczeniem ruchomości stawu kolanowego i uszkodzeniem powierzchni stawowej kłykcia bocznego piszczeli, pourazowa deformacja kłykcia przyśrodkowego piszczeli lewej oraz blizny pooperacyjne brzucha i kończyn dolnych. Opinia z zakresu laryngologii biegłego R. M. (2) wskazuje zaś, iż w zakresie niedosłuchu u powoda wystąpiło trwale inwalidztwo.

Urazy, których powód doznał wskutek wypadku wywołały u niego poważny uszczerbek na zdrowiu, w zakresie złamań – łącznie w 70 %, zaś w zakresie narządu słuchu i węchu – łącznie 10 %.

Powyższe wskazuje, że wskutek wypadku stan zdrowia powoda bardzo ucierpiał.

Wskutek zdarzenia z dnia 16 maja 2011r. powód doznał również cierpień psychicznych.

Z przesłuchania powoda wynika, że po wypadku czuł się bezsilny, zrezygowany i przygnębiony. Miał żal, że jego życie nagle straciło dotychczasowy charakter, że stał się osobą nieporadną, która zmuszona jest korzystać z pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego, takich jak higiena, przygotowywanie, czy spożywanie posiłków. Jednocześnie był skrępowany tym, iż inne osoby dokonywały u niego czynności higienicznych, był zawstydzony. Czuł się bardzo niekomfortowo. Miał wrażenie, że jest ciężarem dla najbliższych. Właśnie poczucie ciężaru dla najbliższych oraz brak atrakcyjności, w ocenie powoda, spowodowało, iż powód rozstał się ze swoją sympatią.

Powyższe okoliczności potwierdzili świadkowie, A. K. (1), J. K. i M. K. (1). Wskazali, że powód po wypadku stał się zamknięty w sobie i bierny. Jednocześnie jego zachowanie cechowała drażliwość i nerwowość.

Wskutek zdarzenia z dnia 16 maja 2011r. powód został zmuszony do zmiany dotychczasowego trybu życia. W związku z tym, że powód ma ograniczone możliwości ruchowe kończyn dolnych, które mają charakter trwały powód nie jest w stanie kontynuować realizację swych pasji, takich jak sztuki walki, łucznictwo, jazda konna i narciarstwo. Zmuszony był zrezygnować z dotychczasowej aktywności sportowej. Obecnie ograniczenia fizyczne skutkują tym, że powód nie może wiele chodzić, ma problem z pokonywaniem schodów, nie może biegać i skakać. Ciągle towarzyszy mu obawa o jego stan zdrowia, nie może się forsować. Zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że rezygnacja z dotychczasowej aktywności fizycznej wpływa niekorzystnie, zarówno na samopoczucie psychiczne, jak i fizyczne. Zatem wskazywanie przez powoda oraz przez świadków powyższych okoliczności, jako tych, które stanowią skutki wypadku do chwili obecnej, jest dla sądu całkowicie zrozumiałe.

Nadto powód został wykluczony z grona pracowników Instytutu (...), którzy mogli uczestniczyć w rejsach morskich celem realizacji projektów badawczych. Tymczasem powód w dniu wypadku był pracownikiem naukowym, miał perspektywy rozwoju zawodowego, łącznie ze stypendium w USA. Niepełnosprawność powoda wykluczyła go i nadal wyklucza z rejsów.

Podkreślić należy, iż w dniu zdarzenia powód miał 24 lata. Był młodą osobą, która realizowała się zawodowo, rozwijała swe pasje, była aktywna sportowo. Powód właśnie stał się samodzielny, mógł się realizować jako naukowiec. Czuł się zatem osobą pełną możliwości. Przed powodem był ciekawy i cenny okres zdobywania doświadczenia zawodowego

i osobistego oraz, co należy podkreślić - okres wielu lat w dobrym zdrowiu fizycznym. Tymczasem wypadek zmienił jego życie. Z młodego, pełnego energii mężczyzny powód stała się osobą niepełnosprawną. Zmienił się jego wygląd. Obecnie ma blizny na ciele. Nie akceptuje swego wyglądu. Przez aktualny wygląd ciała czuje się nieatrakcyjnie, nie korzysta z plaży, basenu. Jest osobą niepewną i ograniczoną ruchowo, ma asymetryczny chód, jego prawa noga jest dłuższa, wyczuwa gwóźdź zespalający w prawej nodze, towarzyszy mu rotacja uda prawego (wrażenie uciekającego kolana). Stan zdrowia wywołany wypadkiem skutkowało i nadal skutkuje u niego poczuciem bezsilności i zwątpienia. Odczucia te potęgowane są przez świadomość, iż stało się tak wskutek zdarzenia nagłego, na które powód nie miał żadnego wpływu. Okoliczności te potęgują poczucie krzywdy powoda.

Nie ulega więc wątpliwości, że wskutek zdarzenia z dnia 16 maja 2011r. powód doznał cierpień psychicznych.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, że rozmiar krzywdy powoda jest wysoki i wielopłaszczyznowy. Skutki wypadku związane z wielonarządowymi uszkodzeniami, skomplikowane złamaniami, ograniczenia ruchowe z tym związane, upośledzenie słuchu, bóle odczuwane przy zwykłych czynnościach, jak chodzenie, czy stanie oraz konieczność zrezygnowania z pasji odczuwalne są przez powoda do chwili obecnej. Brak rokowań na poprawę zdrowia oraz rezygnacja z dotychczasowego trybu życia wskazują, że krzywda powoda jest ogromna.

Przy ustalaniu zakresu krzywdy, sąd oparł się na dowodzie z zeznań świadków, A. K. (1), J. K. i M. K. (1) oraz na przesłuchaniu powoda (pозwany zrezygnował z przesłuchania). Zeznania świadków były spójne, logiczne oraz korelowały z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie. Również przesłuchanie powoda zasługiwało na wiarę. Twierdzenia powoda co do odczucia bólu znalazły potwierdzenie w opinii biegłego sądowego, M. K. (3), zaś w zakresie konieczności rezygnacji z dotychczasowego trybu życia – w zeznaniach wyżej przywołanych świadków, a jego problem ze słuchem – opinią biegłego z zakresu laryngologii, R. M. (2). Odczucia powoda związane z krzywdą znajdują uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego, stanowią podstawę do uznania, że wypadek z dnia 12 maja 2011r. był dla powoda silnym przeżyciem.

Sąd dał wiarę także opinii sądowej biegłego sądowego z zakresu (...)i (...), M. K. (3), opinii biegłego sądowego z zakresu (...), R. M. (2) oraz opinii sądowej biegłego z zakresu (...), C. R. (2), albowiem są one czytelne, jasne, konsekwentne i logiczne. Nadto żadna ze stron nie złożyła zarzutów do tych opinii.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, sąd uznał, iż kwota 1100.000 zł., przyznana w toku postępowania likwidacyjnego jest nieadekwatna do rozmiaru krzywdy powoda.

Sąd przyjął, że zasadne jest podwyższenie kwoty zadośćuczynienia o kwotę 40.000 zł. Łączna kwota 150.000 zł (110.000 zł z postępowania likwidacyjnego plus 400.000 zł. objęta wyrokiem) stanowi adekwatną wysokość zadośćuczynienia.

Jednocześnie wskazać należy, że kwota, której domagał się powód, tj. łącznie 180.000 zł. zadośćuczynienia, jest kwotą wygórowaną ponad kwotę 150.000zł. Podkreślić należy, że powód odnajduje się w nowej sytuacji życiowej. Związał się nową sympatią w sierpniu 2014r., planuje stworzenia z nią trwałego związku. W październiku 2015r. rozpoczął studia doktoranckie, ma możliwość prowadzenia projektu naukowego, który przyniesie mu satysfakcję. Znalazł dla siebie nowe zainteresowania, są nimi – elektronika i domowe piwowarstwo. Okoliczności powyższe wskazują, że stopień krzywdy choć wysoki, o czym była mowa wyżej, nie wykluczył powoda z życia społecznego, zawodowego i osobistego. Wprawdzie życie to doznaje licznych ograniczeń, o czym była mowa wyżej, to jednak łączna kwota 150.000 zł. zadośćuczynienia jest kwotą uwzględniającą powyższe okoliczności.

Dlatego też, na podstawie art. 444 par 1 k.c. w zw. z art. 445 par 1 k.c., sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 40.000 zł. tytułem uzupełniającego zadośćuczynienia.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie art. 14 ust. 1 i ust 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 481 par 1 i par 2 k.c.. Pozwany ubezpieczyciel obowiązany był bowiem zlikwidować szkodę co do zasady w

postępowaniu likwidacyjnym w terminie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie, najpóźniej 90 dni od wyjaśnienia niezbędnych okoliczności. Powódka zgłosiła szkodę 9 kwietnia 2013r. Zatem roszczenia odsetkowe zgłoszone w pozwie należy uznać za zasadne. Pozwany znał okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia na moment podjęcia decyzji w wysokości zadośćuczynienia w postępowaniu likwidacyjnym. Zatem nie sposób przyjąć za pozwanym, że określenia odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia następuje w momencie wyrokowania przez sąd.

Wobec tego, że pozwany podjął decyzja o przyznaniu zadośćuczynienia w dniu 1 marca 2013r. to należy przyjąć, że stan opóźnienia wystąpił w niniejszej sprawie od dnia 2 marca 2013r. Mając na uwadze, że powód zgłosił roszczenie skapitalizowania odsetek po dniu 2 marca 2013r. do dnia wniesieni pozwu, sąd uznał to żądania za zasadne, lecz wyliczył je od kwoty 40.000 zł., co dało wartość 4.359,45 zł. O dalszych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98 par 1 i par 3 k.p.c. w zw. z art. art. 99 k.p.c. przy zast. par 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490), mając na uwadze okoliczność, że powód wygrał niniejszy spór w 57 %. Na koszty powoda złożyły się opłata od pozwu w wysokości 3.883 zł., zaliczka na wydatki związane z wynagrodzeniem biegłych w kwocie 900 zł., wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w wysokości 3.600 zł. oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika w wysokości 3.600 zł. oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych rozstrzygnięta na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U, z 2010r., nr 90, poz. 54), mając na uwadze, że do uregulowania pozostała kwota 369,72 zł. Każda ze stron została obciążana tą kwotą stosownie do przegranej w sporze.

Na oryginale właściwy podpis